

KUNHUTA

ze života farnosti

Nové Město na Moravě

srpen 2024

Již třetí neděli po sobě čteme z šesté kapitoly Janova evangelia. Začala vyprávěním o rozmnožení chlebů a ryb a v úryvku, který slyšíme dnes – kde Ježíš sám sebe nazývá chlebem života – se nachází jeho pointa. Již prvotní církve v něm spatřovala jasný odkaz na eucharistii. Zatímco Matouš, Marek a Lukáš popisují události a slova u poslední večeře, ze kterých vychází liturgie mše svaté, je to evangelista Jan, kdo vysvětluje její hlubší význam.

Ježíš mluví o „jedení jeho těla a pití jeho krve“ s cílem mít věčný život. Ani tentokrát jeho oponenti nepochopili význam jeho slov, proto se ptají: „Jak nám tento člověk může dát jíst svoje tělo?“ A v tomto místě Ježíš vysvětluje svým učedníkům a stejně tak i nám dnes, jak prožívat každou mši svatou. „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.“ To jsou slova, která mluví za vše. Mezi přijímáním Kristova těla a připodobňováním se Kristu má být jednota. Nikoliv povrchní, ale skutečná a konkrétní.

Povinně si o nedělích „odsedět“ hodinu v kostele neznamená hned se připodobňovat Kristu, i když naše účast na nedělních bohoslužbách má svůj význam již sama o sobě. A i když spouště liturgických prvků třeba nerozumíme tak, jak jí rozuměli generace prvních křesťanů, vždy se jedná o to nejtěsnější spojení s Pánem, ve svatém přijímání doslovné a přímo „fyzické“. Ale ani to by samo o sobě nestačilo, kdyby se účast na eucharistickém slavení nepromítala do našeho každodenního života. Zůstala by shlukem gest, slov a symbolů. Je třeba jít vždy dál, víc do jejich hloubky.

Ježíš si tehdy dovolil hodně, když si dovolil tak trochu „devalvovat“ význam many na poušti. Ti, kdo ji jedli, přece taky zemřeli! On nabízí něco mnohem lepšího. V eucharistii nabízí sám sebe. A v sobě nám tak nabízí život. V hostině chleba, který sdílíme a se svými bratry a sestrami (nejen) každou neděli přijímáme, dostáváme mnohem víc, než si pod tíhou zvykovosti a nedělní rutiny uvědomujeme. Není to naše odměna. Ocenění, že své životy bez větších poklesků zvládáme. Je zde právě proto, abychom je zvládli i se svými poklesky! Ježíš dává sílu do dalších dnů kráčet bok po boku s ním, nabízí možnost sjednotit se s ním a proměňovat se k jeho obrazu. Může vůbec po tom, co za nás vydal svůj život na dřevě kříže, dát víc?

o. Miro

ROZHOVOR S HLAVNÍM CELEBRANTEM POUTNÍ MŠE SVATÉ NA KOSTELÍČKU

PhDr. Radek Tichý, Ph.D. et S.L.D.

je český římskokatolický kněz, teolog, spisovatel a pedagog. Formaci ke kněžství započal v roce 2007, 26. června 2011 byl Václavem Malým vysvěcen na jáhna, 23. června 2012 přijal z rukou Dominika Duky kněžské svěcení. Sloužil jako kněz a administrátor Římskokatolické farnosti Ořech a Římskokatolické farnosti u kostela sv. Jakuba Staršího Praha–Stodůlky, které spadají pod pražskou arcidiecézi.

Vystudoval sociologii a teologii na Univerzitě Karlově, postgraduálně studoval na Papežském liturgickém institutu sv. Anselma v Římě, kde také vykonával službu pomocného papežského ceremoniáře. Vyučuje liturgiku na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy, rediguje webový portál Liturgie.cz.

Od roku 2023 působí jako rektor Arcibiskupského semináře v Praze.

zdroj: www.cs.wikipedia.org

1) Milý otče Radku, letos poprvé budete předsedat jako hlavní celebrant poutní mši svaté na Kostelíčku u nás v Novém Městě na Moravě. Byl jste zde již někdy dříve, případně někde jinde v okolí?

Mám v Novém Městě příbuzné, takže jsem k vám jezdil jako kluk. Ale přiznám se, že na Kostelíčku jsem nikdy nebyl.

2) Takže se k nám vlastně opět vracíte. ☺ Jsme moc rádi, že jste přijal pozvání pastýře naší farnosti – otce Mira. Znáte se spolu již dlouho?

S otcem Mirem se známe z jeho studií v Římě. Já už byl tehdy knězem ve farnosti, ale do Říma jsem často jezdil.

3) Rychlým zdrojem informací (i když ne vždy spolehlivým) bývá v dnešní době internet. Wikipedie o Vás prozrazuje, že nepocházíte z věřící rodiny, že jste po přečtení knížky Školák Kája Mařík chtěl být jako on a vzhledem k tomu jste začal navštěvovat římskokatolické bohoslužby. Díky kázání o Velikonoční vigílii jste se rozhodl pro křest, který jste přijal v roce 1996 – ve svých patnácti letech. Je tomu skutečně tak?

Ano, je to tak! Jen se nejednalo o kázání na vigílii, ale o křest holky školního věku na Boží Hod. Ale jinak vše sedí. A důležité je, že ke knížce Školák Kája Mařík jsem se dostal právě v Novém Městě, právě u příbuzných, které jsem tady navštěvoval. Takže vlastně Novému Městu částečně vděčím za svoji víru.

4) To je krásné. ☺ Pán každého člověka oslovuje svým osobitým způsobem. Musela to být oboustranně velká láska, když jste se rozhodl odevzdat Mu svůj život a stát se knězem. Jak členitá či pestrá to byla cesta?

Již od křtu v patnácti letech mě kněžství trochu lákalo, ale do semináře jsem šel až ve svých 27 letech. Mezi tím jsem studoval sociologii, vydělával ve firmě na výzkum trhu a měl jsem holku. V těch 27 letech asi nějak dozrál čas, že už ta touha po kněžství byla silnější než já, a já našel odvahu a podal si přihlášku.

5) Postgraduálně jste od roku 2010 studoval na Papežském liturgickém institutu v Římě, kde jste také vykonával službu pomocného papežského ceremoniáře papežům Benediktu XVI. a Františkovi. Sloužit tak blízko Svatým otcům, to se jistě jen tak někomu nepodaří. Jak vzpomínáte na toto období?

Na studium v Římě vzpomínám rád a stejně tak na službu u papeže. Nejvíce si z toho odnáším, že papež Benedikt i papež František jsou muži modlitby a mši svatou velmi vroucně prožívají. Díky tomu, že jsem do Vatikánu chodil „služebním vchodem“, se tam dodnes cítím trochu jako doma. V neposlední řadě jsem mohl poznat více lidí, kteří pracují pro papežskou kúrii. Přesvědčil jsem se, že snad všem šlo o dobro církve a byli ochotní pomoci, kdykoli bylo potřeba.

6) Jako pražský rodák jste po svém vysvěcení v roce 2012 sloužil svou primiční mši svatou v Komunitním centru Matky Terezy v Praze na Chodově. Zaujalo mě to, protože právě odtud několik let vyráželi účastníci pražského proudu pěších poutí k Božímu milosrdenství do Slavkovic. Je to krásné místo. Chodíte také rád pěšky, nebo raději zdoláváte vzdálenosti rychlejším způsobem?

Člověk, který vedl tyto pouti z Chodova, byl můj dlouholetý spolupracovník při přípravě farního časopisu. :) Já jsem snad nikdy na žádné velké pěší pouti nebyl, ale na putování hodně „věřím“. Dokonce jsem letos v semináři požádal bohoslovce, kteří měli před tzv. kandidaturou, veřejnou deklarací svého směřování ke kněžství, aby před tím vykonali několikadenní pěší pouť za dobré rozhodnutí.

7) Působil jste jako administrátor a kněz ve dvou pražských farnostech. Jaké nejhezčí momenty z této služby se Vám vryly do paměti?

Řekl bych, že jsem si odnesl jednoznačné vědomí, že práce kněze ve farnosti je opravdu krásná jako taková – svou pestrostí, svou bezbřehostí, možností být u toho, že Bůh působí v životech lidí. Těžištěm mé služby byli po celou dobu mladí lidé, kterých byly zejména ve druhé farnosti vyšší desítky. Moc si vážím toho, že jsem s nimi mohl ujít důležitý kus jejich životní cesty a že jsme spolu žili hodně natěsno, skoro až komunitně.

8) Od roku 2012 jste vydal již několik knih a vyučujete liturgiku na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy. Vedete též webový portál Liturgie.cz.

Jste dosti čínorodým člověkem. Která z těchto činností pro Vás byla (je) nejzajímavější?

Jsem vděčný, že mě biskup hned po návratu z římských studií poslal nejen do farnosti, ale také na teologickou fakultu, a k tomu se přidružily aktivity spojené s Liturgie.cz. Výuka, psaní knížek, redakce webu, organizace akcí – ono to má všechno stejný cíl: pomoci lidem, aby lépe rozuměli naší bohoslužbě a dokázali z ní čerpat životní sílu. Jen se to pokaždé dělá různými prostředky a ty se výborným způsobem doplňují.

9) Již druhým rokem působíte jako rektor Arcibiskupského semináře v Praze. Přestože nejste na akademické půdě nováčkem, je pro Vás náročnější toto působení v porovnání s Vaším studiem v semináři?

Já bych možná spíše srovnal působení ve farnosti s působením v semináři. Ve farnosti jsem se musel snažit o co nejširší záběr – být v kontaktu s každým, kdo měl zájem, nejen z věřících, ale ze všech obyvatel svěřeného území. V semináři je naopak mým úkolem „ubránit se“ šíři vztahů, abych mohl být vždy k dispozici na 100 % pro několik málo mladých mužů. Je to něco zcela jiného, ale oboje je krásná služba.

10) Vedení seminaristů musí být jistě nelehké a citlivé. Nejde jen o samotné vzdělávání, ale o celkovou přípravu bohoslovců na krásné, ale zároveň velmi náročné celoživotní poslání. Na co je podle Vás třeba klást největší důraz?

Počet bohoslovců v pražském i olomouckém semináři se v posledních letech pohybuje kolem dvaceti. Je to ideální velikost pro komunitní život a vytváření opravdového společenství. To je také jeden z našich cílů: bratrské vztahy. Samozřejmě že hlavním cílem semináře je sjednotit se s Kristem a k tomu pomáhá dostatečný čas jak na modlitbu, tak studium a v neposlední řadě také zkušenost s pastorační službou.

11) Mít v dosahu kněze nebude možná časem úplnou samozřejmostí. Jako věřící lidé žijící ve společnosti nabízející mnoho možností a lákadel bychom neměli pouze sedět se založenýma rukama a jen čekat. Můžeme kromě tolik potřebných upřímných modliteb za nová kněžská a řeholní povolání nějak pomoci i my, přímo v našich rodinách?

Především děkuju za všechny modlitby za seminář a za nová povolání a také děkuju za finanční podporu formace budoucích kněží! Zdá se mi, že hodně pomáhá, když se ve farnostech a společenstvích o cestě ke kněžství mluví jako o reálné možnosti, která se může týkat opravdu každého normálního věřícího kluka. Nikdy nesmíme do nějaké životní cesty někoho tlačit nebo manipulovat. Ale počítat s tím a mluvit o tom, že kněžství může být pro kluky, které osobně známe, to je užitečné.

12) Nyní na odlehčenou několik osobních otázek. Která z dobrých zpráv Vás v poslední době opravdu potěšila?

Samozřejmě, že top dobrá zpráva bylo pozvání do Nového Města na pouť na Kostelíčku!

13) ☺ Kdybyste mohl pozvat na přátelskou večeři jednu z žijících či již nežijících osobností, která by to byla? S kým byste si rád popovídal?

Prozradím, že mám raději pozvání na snídani než na večeři, protože ráno jsem mnohem čilejší než večer. Ale vůbec nevím, jakou osobnost uvést... Fakt nevím, pardon!

14) Měla jsem se zeptat lépe – ne osobnost, ale osobu. Čas strávený s přítelem patří často k těm nejvzácnějším, třeba se Vám před poutí poštěstí v klidu posnídat s otcem Mirem u nás na faře. ☺ Závěrečná otázka: Co Vás kromě Vaší práce nejvíce baví? Jakým způsobem si nejlépe odpočínáte?

Nejlépe si odpočinu, když se vyspím. Ale jinak je perfektní mít více činností, protože u jedné odpočíváte od druhé. Dokud jsem byl ve farnosti, docela rád jsem vařil, buď pro kolegy kněze, nebo pro mládež.

Otče Radku, mockrát děkujeme za Vaši ochotu odpovídat na naše otázky. Do Vaší služby Vám upřímně přejeme hodně sil a radosti, Pánovo moudré vedení, Jeho láskyplný pohled vůči všem lidem ve Vašem okolí a spoustu Božích milostí.

DT

VODÁCI ANEB TATÍNKOVÉ A JEJICH „ŠPUNTI“ MINISTRANTI NA VODĚ POD DUCHOVNÍ ZÁŠTITOU OTCE MIRA

Nejdřív ale vodácký pozdrav: „AHOJ!“

Po slavnosti Božího Těla, naplnění a posílnění dary Ducha svatého, jsme se se zcela zarovnanými auty vydali na místní faru v Jílovém u Prahy. Tam na nás již čekal místní pan farář, shodou okolností také otec Miro, ale až ze Zvolena. Měl pro nás nachystaných několik krabic voňavých a teplých pizz. Děti se najedly, chlapi připravili tekutý chléb, nachystali jsme nocleh a plni očekávání se těšili na první vodácký zážitek.

Ráno nás sice probudila zima, ale sluníčko venku svítilo, čekala na nás snídaně v podobě buchet a pečiva našich maminek a manželek. Zatímco chlapi prodiskutovali trasu a plán cesty, kluci si zahráli na místním hřišti fotbal. Pak jsme sbalili lodní vaky a vše, co správný vodák potřebuje, oblékli se do modrých pruhovaných trik a vydali se na Posázavský pacifik, který nás dovezl až k půjčovně lodí. Rozdělili jsme se do lodí, vyfasovali pádla a záchranné vesty, protože po vodě umí chodit jenom náš Pán, a vypluli jsme s Božím požehnáním na řeku Sázavu. Tím začalo naše vodácké dobrodružství.

Zpočátku šlo o pohodovou cestu po klidné vodě za slunečního svitu, která se po dvou hodinách změnila v opravdové dobrodružství. Slunce zmizelo, zatáhla se obloha a začalo pršet. Všichni vodáci však byli dobře připraveni, protože měli sbalené pláštěnky, jídlo a teplé oblečení. Mezitím nám jedna posádka neúnavně hlídala pitný režim v podobě plechovek piva. Ve člunech v dešti pomalu přibývalo

vody, ale také občas díky peřejím i pivo z převrnutých plechovek. Cesta tento den končila v kempu u řeky, kam nakonec dorazili všichni bez větších potíží. Pod strom jsme uklidili lodě na další den a Posázavským pacifikem jsme se promoklí vrátili na faru v Jílovém.

Večer bylo dostatek času na sdílení dojmů z cesty, a dokonce i na sdílení dalších zážitků z minulých let. Nechyběl ani čas na naplánování druhého dne. Nakonec následovala večere s grilovaným masem, která uspokojila i malé vodáky.

Druhý cestovní den začínal v kempu, kde jsme přes noc nechali naše lodě. V místním bufetu se všichni dle své libosti občerstvili, a potom jsme vyrazili na cestu. Cílem dne bylo doplavít se na místo, kde splavování Sázavy končí. Plavba ale byla opět komplikovaná neustálým deštěm, zimou a tentokrát i velkým množstvím kamenů v řece, stejně tak i nespočet peřejí a „šlajsen“, které jsme překonávali. Prakticky každá posádka se v tento den díky vodnímu „terénu“ podívala i pod hladinu, naštěstí všichni vyvázli bez zranění. Na konci cesty nás čekala koupel v řece, převlékání do suchého a předání lodí. Poté jsme opět rychle, a tentokrát v běhu, spěchali na Posázavský pacifik, který nás dovezl do Jílového. Večer byl opět čas na sdílení zážitků, grilování, a dokonce i čas na další hru kopané, která se obrátila v nesmlouvavý souboj, do kterého se zapojili i tatínci.

Třetí den ráno před odjezdem jsme se zúčastnili mše svaté v místním kostele, kde proběhlo i neformální setkání s místními farníky, které jsme následně pozvali i k nám. Otec Miro dokonce doporučil zimní návštěvu na běžky, tak uvidíme, zda se k nám farníci z Jílového vydají. Po mši následoval velký úklid místností fary a rozloučení s místním otcem Mirem.

Celá akce v nás zanechala krásné vzpomínky a i ti, kteří se na to zpočátku necítili, byli nakonec velmi mile překvapeni, jak nás ta řeka všechny k sobě přitáhla. Těšíme se na další ministrantské dobrodružné výpravy. Zaplať Pán Bůh za krásné zážitky a za úžasné společenství lidí.

za všechny zúčastněné *Libor a Štěpa*

CO NÁM VZAL A DAL EXODUS 90

V prvních třech měsících roku 2024 se několik mužů z naší farnosti zúčastnilo duchovní obnovy zvané EXODUS 90. Toto „cvičení“ bylo původně sestaveno pro bohoslovce, ale poměrně rychle se rozšířilo i mezi muže laiky i kněze. Trvá 90 dnů a je založeno na třech pilířích: modlitbě, askezi a společenství. Pro pouštní otce by asi bylo procházkou růžovým sadem, ale musím přiznat, že pro muže žijící v pohodlí západní civilizace to bylo poměrně náročné. Asketické disciplíny se týkají jídla (dva postní dny v týdnu, jídlo jen 3x denně, žádné sladkosti včetně nápojů a žádný alkohol), využívání komunikačních technologií (žádný internet, TV, filmy apod., hudba jen pozvedající k Bohu), tělesného pohybu (pravidelná zatěžující aktivita) a taky té hrozné studené sprchy. Jako minimum pro modlitbu je uvedena tzv. svatá hodina denně s minimem 20minutové kontemplativní modlitby. Součástí jsou denní reflexe vycházející právě z biblické knihy Exodus, která nás symbolicky vyvádí z otroctví hříchu do zaslíbené země. Společenství pak slouží k povzbuzení jednotlivců a nedoporučuje se provádět Exodus individuálně bez bratrské podpory. No a těch 90 dnů to trvá proto, aby vznikl opravdový návyk (není problém to vydržet týden nebo 14 dní).

Myslím, že v naší skupině jsme se k tomu snažili přistupovat poctivě, ale s humorem – abychom to přežili. První zásadou bylo: hlavně nepřepálit začátek (ono tři měsíce jsou tři měsíce). A tak jsme na začátku od některých slyšeli: „Moje chvíle teprve přijde“. Potěšilo mě, že se nám to nezvrhlo v tradiční chlapské soutěžení „kdo vejš“, za což jistě také vděčíme i přímé účasti našich duchovních – o. Mira a jáhna Jirky, kteří se nás od pečlivého plnění asketických disciplín snažili přitáhnout více k modlitbě. Nakonec jsme se snad všichni seznámili s pravidly EXODU a součástí byla i pěší pouť z Nového Města do Obyčtova.

Takže když se vrátím k nadpisu, byli jsme rádi, že jsme to dali, i když jsme přišli o nějaká ta kila na váze (ale to se zase rychle nabere, ostatně zakončení jsme náležitě oslavili). Určitě to má smysl zamyslet se takto prakticky na vlastní kůži nad řádem ve svém životě. Člověk nakonec zjistí, že má více času a ten potom není problém věnovat modlitbě. Takže v roce 2025 zveme všechny chlapy, aby se k nám přidali, protože bychom to jistě rádi zopakovali.

Jan Brázdil

VŠECHNY CESTY VEDOU DO ŘÍMA...

Před několika měsíci jsem v poutnické skupině zahlédl příspěvek o pouti do Říma. Asi nejvíce mě zaujala věta, že člověk po cestě potká tak maximálně 10 lidí. Nějakou dobu totiž ve mě zrála touha vyrazit na pouť, jenže klasická svatojakubská cesta do Santiaga je poslední dobou jako dálnice D1. A protože semínko touhy bylo již zaseto, stačilo ještě malé životní pošťouchnutí v podobě 14denní červnové dovolené a bylo rozhodnuto.

Via Francigena je stará poutní cesta ke hrobu apoštola Petra začínající už v anglickém Canterbury. Já jsem si z časových důvodů vybral jako začátek překrásné toskánské město Siena, což znamenalo putovat něco přes 250 kilometrů a 12 dní. Později jsem cestou potkal i poutníky, kteří byli na cestě již dva měsíce a kteří začínali přímo v Canterbury či vyšli jako správní poutníci ze svého domu v Belgii. Na poutnictví miluji to, jak se věci dějí samovolně, neplánovaně. A vlastně i to, že na pouti je člověk tak sám, jak sám být chce. Trochu si z toho někdy dělám srandu, ale v rodině se za to právě modlili, abych sám nešel. A ono se tak dělo. V okamžiku, kdy nás občas spolu chodilo i pět, tak jsem lehce do rodiny naznačoval, zda už to nestačí. :)

Rád bych se ale podělil o jednu svoji zkušenost. V jednom dni, po ujití asi 10 kilometrů ve skupince, jsem si dal delší pauzu ve stínu olivovníku, zatímco ostatní pokračovali. Mým cílem byl klášter asi o dva kilometry dále, než plánovali ostatní. Kolem druhé hodiny odpoledne jsem dorazil na místo, a jelikož na vrátnici nikdo nebyl, zavolal jsem na uvedené číslo a snažil jsem se se svojí skromnou zásobou asi 10 italských slov domluvit s postarší řádovou sestrou na ubytování. Po několika minutách jsme skončili v kolečku položené otázky „Nome?“ a mé (alespoň dle mého názoru správné) odpovědi s mým jménem.

Jelikož to nikam nevedlo, položil jsem telefon a zašel na chvíli do otevřeného kostela. Pak jsem napsal email do dalšího ubytování a lehl si pod olivovník před klášterem. Asi po půl hodině, kdy jsem začal uvažovat co dál, se v bráně objevil spolupoutník Nico z Holandska. Prý v tom předchozím ubytování byla na něj moc tma. S jeho portugalštinou už pokus o ubytování dopadl úspěšně, navečer mě nakonec přišel i email, že v tom dalším hostelu už místo nebylo. Toto nebyla jediná situace, kdy se problém nějak vyřešil, jinak, lépe.

Později, když jsem se po dojití do Vatikánu pod tíhou emocí rozbřečel ve svatopetrské bazilice, tak právě v těchto momentech mi došlo, že Bůh se stará a o to víc jsem byl za celé putování vděčný, i za lidi, které mi poslal do cesty. Vzpomínám třeba na jednoho staršího Itala, který mě vyšel pozdravit, když jsem si sedl v parném odpoledni do stínu stromu u jeho domu. A i když nás dělila jazyková bariéra, tak snad pochopil, když jsem mu poděkoval za toto posezení, které tam pro poutníky udělal. Celé mé putování bylo rozmanité, i když jsme si s Nicem dělali srandu, že je to jen „Walk, Talk, Eat and Sleep“ a ještě teda „Pray“. Zažil jsem cestou krásné Toskánsko i nudnou silnici u Říma. Stejně tak strohé ubytování i laskavou péčí v dobrovolnickém hostelu. Nebo třeba pravou italskou hádku s vlastníkem restaurace, a naopak přijetí ke společnému stolu od neznámých lidí, kteří slavili 60 let od maturity. Nakonec bych zmínil ještě jeden „poklad“ na této poutní cestě. V Bolseně je farářem Miloš Chrást a k tomu ještě překrásné jezero, katakomby a bazilika svaté Kristýny.

farník (též následující foto)

ŽEHNÁNÍ ZVONU V JIŘÍKOVICÍCH

V sobotu 13. července 2024 byla v Jiříkovicích u kapličky na návsi slavena mše svatá, při níž náš pan farář Miro Kulifaj požehnal nový zvon, který byl odlit firmou Jan Šeda Bells z Kostelce nad Orlicí. Nový zvon byl pojmenován Jiřík, a kromě jména je zdoben znakem obce Jiříkovice. Průměr zvonu je 40 cm a váží 48 kg. Poháněn je lineárním motorem a díky technologii odlití má líbivý zvuk. Původní zvon byl odlit před 150 lety v hutích Kadov a měl železitý zvuk. Zvon Jiřík pokračuje v tradici zvonění – v ohlašování hlavních časů během dne i v oznamování smutných událostí, tzv. umíráčků.

Občany Jiříkovic potěšila hojná účast věřících z blízkého okolí. Po mši svaté byli

všichni přítomní pozváni k místnímu kulturnímu domu, kde bylo připraveno přátelské posezení s harmonikou a pohoštěním.

Oprava kapličky dokončená v minulém roce spolu s výměnou zvonu tak přispěla k uchování našich kulturních a duchovních tradic. Všem, kdo se na této akci podíleli, děkujeme.

občané Jiříkovic (též foto)

FOTOSTŘÍPKY

SLAVNOST TĚLA A KRVE PÁNĚ – 30. 5. 2024

foto: Radek Hanskut (Člověk a Víra)

TÁBOR (nejen) FARNOSTI RADEŠÍNSKÁ SVRATKA – BŘEZINA 2024

XX. DIECÉZNÍ POUŤ RODIN

Centrum pro rodinu a sociální péči v Brně vás srdečně zve na 20. Diecézní pouť rodin v Předklášteří u Tišnova, která se koná v areálu kláštera Porta coeli v sobotu 31.8. 2024.

Program:

- 10.30 Modlitba růžence
- 11.00 Pontifikální mše svatá – celebruje diecézní biskup brněnský, Mons. Pavel Konzbul
- 12.00–15.15 Zábavná stanoviště s úkoly pro děti a mládež
- 13.00–13.45 Vystoupení divadla Mikro-teatro „Vítr z plachet!“
- 14.00–15.00 Adorace s komunitou Emmanuel, příležitost ke sv. smíření
- 15.30 Slavnostní zakončení s požehnáním do nového školního roku

Dále také:

- Volný vstup do Podhoráckého muzea
- Prohlídky Klášterního pivovaru Vorkloster a květinové zahrady Planté
- Parkování pro účastníky pouti v ulici Trávníky zdroj: www.biskupstvi.cz

CO SE DĚJE V DIECÉZI

Úvodní slovo o. biskupa:

„Milí diecézané, farníci, přátelé,

*loni před Vánoci jsme vydali pilotní videolist s názvem **AŽNAVĚKY**, který shrnuje, co se v diecézi děje a o čem byste měli vědět. Druhý díl Videozpravodaje vyšel na konci května. A pro ty, kteří se k němu ještě nedostali na sociálních sítích nebo webu biskupství, teď vydáváme i krátké zprávy.*

*Naším cílem je pozvat Vás co nejvíc do všeho, co se napříč diecézí chystá a nabídnout Vám možnost se zapojit anebo naše směřování přímo ovlivnit. Moc se těším na setkání s Vámi všemi, ať už prostřednictvím videolistu, debatní roadshow **AŽNAVĚKY NAŽIVO** nebo na některé z akcí či aktivit, které nabídnou následující řádky.”*

o. Pavel, brněnský biskup

DIECÉZNÍ ZPRÁVY

Co máme za sebou?

Nová unikátní kaple v Nesvačilce je vysvěcena

Díky tisícům dárců byla po víc než deseti letech úsilí dostavěna kaple v Nesvačilce. Je zasvěcena Panně Marii Bolestné a začátkem května ji vysvětil biskup Pavel Konzbul. Sen o kapli se tamním farníkům splnil po víc než 100 letech - už v roce 1920 na ni začali poprvé spořit a založili taky Spolek pro stavbu nesvačilské kaple. Plány na výstavbu dotáhl až kněz René Václav Strouhal.

850 ministrantů se zúčastnilo ministrantské pouti

Podtitul *Kolik kiláků dáš ty?* nesla letošní Ministrantská pouť. Konala se v areálu benediktinského kláštera v Rajhradu u Brna a nejen pěšky na ni dorazilo 850 malých i větších ministrantů. Akce měla skvělou atmosféru a už teď se těšíme na další setkání. Péči o ministranty v diecézi zajišťuje biskupský vikář pro pastorační Pavel Šenkyřík společně s diecézním vedoucím Františkem Kroutilem a týmem děkanátních ministrantských koordinátorů.

Hravé akce, setkání nebo vzdělávací kurzy aktuálně sdružují na webových stránkách www.mladez.biskupstvi.cz/ministranti, ale plánují ještě spuštění nové platformy www.ministranti.cz.

Uskutečnil se kurz pro průvodce kostely

Chceme návštěvníkům otvírat stovky chrámů a dalších kulturních památek, o které se jako církve staráme. Proto proběhl kurz pro průvodce našimi kostely.

Třebíč v květnu hostila Diecézní setkání mládeže

Jako každý rok se i letos na jaře uskutečnilo Diecézní setkání mládeže - tentokrát v Třebíči. Biskup Pavel při něm zdůraznil nutnost toho, aby mladí lidé věděli, že se s nimi v církvi počítá. Program nabídl třeba pokec s biskupem, svědectví o víře i akční hru ve stínadlech staré židovské čtvrti.

Talk show AŽNAVĚKY NAŽIVO

Začaly besedy s biskupem Pavlem a generálním vikářem Pavlem nazvané *Ažnavěky naživo*. Debaty s nimi si už vedli farníci v Hodoníně a Moravských Budějovicích, otázky si pro ně můžete do konce roku připravit ještě v Třebíči (6. 9.) a v Brně (8. 11.)

Startují první akce podpořené diecézními granty pro evangelizaci

Ve farnostech se rozjíždí evangelizační akce, které biskupství podpořilo grantem jeden milion korun. Dotaci získalo 62 projektů. Třeba v Mutěnicích se rozběhl projekt Farma fara, v Moravském Krumlově plánují piknik na náměstí a v Kuřimi evangelizační projekt Mission Possible.

Naše diecéze má nové logo i vizuální identitu

Naše diecéze má novou vizuální identitu vč. nového loga. Reagujeme tak na výzvu papeže Františka, aby komunikace církve byla srozumitelnější a mluvila jazykem dnešního světa. Používání grafických prvků bude k dispozici všem, co se na životě naší diecéze podílejí.

zdroj: Biskupství brněnské

FILMANA

je křesťanská internetová platforma s filmy a seriály, které dovedou nasytit vaši duši. Online, česky a přehledně. Registrujte se na webu www.filmana.cz, můžete též vyzkoušet zdarma. Jistě oceníte obsah, který vám přinese nejen radost, ale i duchovní obohacení.

POZVÁNKA NA AKCE NADAČNÍHO FONDU CREDO

14.-15. 9. 2024 Duchovní obnova s o. Jamesem Manjackalem – Brno

15.-16. 11. 2024 Konference o evangelizaci – Praha

zdroj: www.credonf.cz

GODZONE TOUR 2024: „NIE SI NA TO SÁM“

Godzone tour je spojení originálního hudebně-tanečního programu, jedinečných příběhů lidí, inovativní video produkce a divadelní show, které se uskuteční v šesti městech Slovenska i České republiky. Je akcí „Nové evangelizace“, která se snaží šířit víru v Ježíše Krista a pomoci lidem docenit to, kdo je Ježíš, co udělal a co stále dělá. Během večerního programu na stadionech a ve sportovních halách vystoupí různí umělci i známá křesťanská uskupení. Vstup na akci je zdarma.

Košice – 21. 10.

Žilina – 22. 10.

Zlín – 23. 10.

Brno – 24. 10.

Bratislava – 25. 10.

Banská Bystrica – 26. 10.

Co zažiješ na Godzone tour?

Podívej se se na krátký sestřih předchozích ročníků na www.tour.godzone.sk.

FARNÍ DEN

Srdečně zveme všechny na neformální přátelské setkání naší farní rodiny, které se uskuteční v neděli **8. září 2024** odpoledne na farním dvoře a zahradě.

Bližší informace se dozvíte v ohláškách nebo na farním webu před blížící se akcí.

MOTOPOUŤ ZA KNĚZE A RODINY S CESTOU 121

At' jsi biskup, farář, jáhen, řeholník, řeholnice, laik, laička, máš-li vášeň pro jednostopá vozidla, slyš nabídku, při níž se Ti rozzáří oči a srdce zaplesá!

I v dospělém věku lze zažívat bláznivou radost z časů, kdy jsme jezdili na pionýrech, a když se klepající ručička tachometru blížila magické 40 km/h, byl to ten nejkrásnější pocit. Pamatuješ? Je to pořád v nás. To klukovství. Ten svět dobrodružství, kamarádství, společných zážitků. A protože si všichni občas neseme kříže, které se zvládají těžce, řekli jsme si, že vyjet občas společně na skútrech a motorkách, je ta nejlepší prevence proti splínům a starostem.

Takže! Svoláváme příznivce a fanoušky Cesty 121 na první společnou pouť!

Na naší pouti se chceme modlit za kněze, rodiny, za naše blízké a přátele, které nosíme v srdci. Datum konání **7. 9. 2024!** V 9.30 sraz ve Velké Polomi/v Hradci Králové, 11.00–13.00 příjezd obou skupin do kláštera na Hoře Matky Boží, přivítání, modlitba, prohlídka areálu, oběd, 15.00 mše svatá v Klášterci nad Orlicí, 16.00 modlitba za kněze a rodiny u hrobu Aničky Tomanové, 16.30 rozloučení s možnostmi pokračování na místo večerního setkání v klášteře s možnostmi noclehu.

Srdečně zvou: Antonín Randa, Peugeot Metropolis 400

P. Zdenko Vavro, Yamaha NMAX 125

Bližší informace, kontakt, přihlášení a podrobný program na: www.biskupstvi.cz

PRVNÍ PASTORAČNÍ VELETRH

Biskupství brněnské chystá novinku. Na podzim zve všechny, kdo jsou aktivní ve svých farnostech a komunitách, na historicky první pastorační veletrh brněnské diecéze. **Sobota 19. října** tak bude patřit společné inspiraci, novým pastoračním nápadům i diskuzi, jak zvěstovat víru v Ježíše Krista dalším lidem. Akce se uskuteční v budově Biskupského gymnázia v Brně **od 9 do 17 hodin**. V rámci přednáškového dopoledne vystoupí kněz a spisovatel Petr Karas nebo Daniel Vicha, biskupský vikář pro pastorační, vzdělávání a evangelizaci ostravsko-opavské diecéze. Součástí programu bude mše svatá s biskupem Pavlem Konzbulem, řada podnětných workshopů a taky procházka po stáncích z farností a společenství s prezentací jejich aktivit.

Mottem akce je „Církev bude radostná tehdy, když bude hlásat a žít evangelium”.

Více na: www.biskupstvi.cz

Své příspěvky, náměty, přání či připomínky k obsahu Kunhuty posílejte, prosím, na mailovou adresu casopis.kunhuta@gmail.com. Děkujeme. Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolický farní úřad Nové Město na Moravě. Další číslo vyjde v říjnu 2024, uzávěrka 15. 10. 2024. Redakce: Mgr. Dagmar Trödlerová, Mgr. Lucie Fuksová, Matěj Trödler, Veronika Trödlerová. Schválil: Mgr. Miroslav Kulifaj.